

σα μου... το νοιώθω νά χύνω τὸ φαρμάκι του, καὶ δὲν μ' ἀφίνει νά ξεχάσω... ἔτσι ἀπὸ ἓνα δρόμο πού ἐπῆρχ... (ζωηρότερα). Μετρῶ τῆς ἡμέρας τῆς μαύρες πού ἐπέρασα ἐξ αἰτίας σου καὶ τῆς θρίσκι ἀτελείωτες... Ἐὰ δάκρυά μου ἔτρεξαν ἀστεϊρευτα κι' ἀντί νά σούσου ἀναβῆν τὸ μῖσος μου μέσθ μου... "Πισουν ὁ Ἐρι-άλτης πού δὲν νόμισα πῶς μπορεῖ νάρθῃ ποτὲ στὸ σπίτι μου παρὰ μόνο γιὰ νά μ' ἀνοψῇ τὴν φλόγῃ πού μ' ἔκαιε... (Ἡ Ἐλένη σηκώνεται σιγῆ) (γλυκύτερη) Σηκωθήκατε !

Ἐλ. Ἄξιμέ!... (μὲ τὰ χέριχ στὰ μάτιχ) Θιέ μου ..Κι' αὐτὴ ἡ πόρτα του κλειστή!... Ἀπελπισία πικτοῦ... Δὲν μου μένει ἄλλο παρὰ νά περιμένω ν' ἀνοίξῃ ἡ πόρτα τοῦ τάφου μου... γιὰ νά τὸν εὔρω... (ὕποχωρεῖ σιγῆ-σιγῆ)

Συντ. (μὲ τρυφερότητα) Ποῦ πᾶτε;

Ἐλ. Στὴν ἐρημιὰ μου.. (παύσαις)

Συντ. Ἐξω βρέχει.

Ἐλ. Γιὰ μᾶς πάντα ὁ οὐρανὸς μαῦρος θὲ νάναι.

Συντ. Εἶνε νύχτα

Ἐλ. Ποῦ δὲ θὰ ξημερώσῃ ποτέ.

Συντ. Ἄλλὰ... σταθῆτε... Δὲν ἐτελείωσα... Λοιπὸν... Ἄλλὰ ἔρχονται πολὶ ὥραις πού σιέπτομκι πῶς ἐφάνηκα κακός, πολὺ κακὸ ...καὶ μόνον τὸ πείσμα μου ἔμεινε... Καὶ ἐσκέφθηκα στὸ πείσμα μου μέσθ, ὑπερήφανα νάρθῃ σπῆτι σου, γιὰτὶ θέλα μιὰ ἐξιλέωσι τοῦ ἐνυτοῦ μου, καὶ μόνο σεῖς εἶσθε ἱκανὴ νά μου τῆ δώσετε... Καὶ ὅμως δὲν ἐτολμοῦσα... Ἀπὸ τί ; Ἀπὸ τίποτε. Ἦμουν ἀνικανὸς νά σκεφθῶ ἓνα τόσο ὠραῖα πρᾶγμα. Καὶ τώρα ἤρθατε σεῖς... καὶ φανήκατε τόσο πειὸ μεγάλη ἀπὸ ἐμένθ... Κι' ἐγὼ ἤμουν τόσο μικρὸς ἀπέναντί σας... Ναί.. μικρός... τόσοσ δῶ... χωρὶς δύναμι. Κι' σεῖς τόσο μεγάλη, τόσο δυνατή. Ἄ... τόσο δυνατή. Μόνθ σεῖς εἶσθε ἄξια ν' ἀγαπήσατε ἐκεῖνον .. Μόνθ σύ ἤσσαν ἄξια γιὰ τὸ παιδί μου...

Ἐλ. Κύτταξε γέρω βιθειὰ μέσ' στὰ μάτιχ μου... Θὰ ἰδῆς ἐκεῖνον πού λείπει... (σιγῆ) (πλησιάζει) Πατέρθ μου!

Συντ. Κόρη μου!... (ἀγκαλιάζονται ἐλαφρῶ. Τὴν φιλεῖ εἰς τὸ μέτωπο).

(Α Γ Λ Λ Ι Α)

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ

Τοῦ μακαρίου μου

Καίνας τὴ θανά του
ν' ἀκολουθήσθ τόλμησε γνωστός τοῦ μαγαζιοῦ.
Καὶ τώρα στὸ κορμί του
ὡς κλάμη ἡ Αἰσχροκέρδεια μὲ δάκρυα... ριζιοῦ.

Χρ. *Εὐπ.